

MI AZ ÁLDOZAT JELENTŐSÉGE?

Május 3., szombat délután

A korábbi áldozati rendszer Krisztusra mutatott, az emberek tekintetét azonban a világ bűneit elvevő igazi áldozat felé terelte. A földi papság véget ért, de mi Jézusra, az új szövetség főpapjára és „a meghintésnek vérére, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére” (Zsid 12:24), szegez-zük tekintetünket. „Még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor... Krisztus pedig megjelenván, mint a jövődó javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”

„Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük.” (Zsid 7:25) Habár a szolgálat a földi templomból áthelyeződött a mennyei templomba, és a szentély, ahogy főpapunk is, az emberi szemnek láthatatlan, ezzel mégsem érte veszteség a tanítványokat. A Megváltó nélkül sem kellett elszakadást érezniük, sem erejük csökkenését. Noha Jézus a mennyei szentélyben szolgál, Lelke által még mindig Ő földi egyházának papja. – *Christ in His Sanctuary*, 66. o.

Attól fogva, hogy Jézus előtt feltárult küldetése a templomban, visszahúzódott attól, hogy kapcsolatot tartson a sokasággal. Arra vágyott, hogy csendben visszatérhessen Jeruzsálembe azokkal, akik ismerték élete titkát. A húsvéti istentisztelet által Isten el akarta vonni övét az evilági gondoktól, és emlékeztetni akarta őket arra a csodára, amit Egyiptomból való szabadulásukért tett. Arra vágyott, hogy művében felismerjék a bűntől való szabadulás ígéretét. Ahogyan a megölt bárány vére megvédte Izrael otthonait, úgy védelmezi Krisztus vére lelküket. De csak úgy menekülhetnek meg a Megváltó által, ha az ő élete hittel a sajátjukká válik. Csak akkor volt értelme a jelképes szolgálatnak, ha

a hívőket Jézushoz, mint személyes megváltójukhoz vezette. Isten azt óhajtotta, hogy imádsággal tanulmányozzák és gondolják át Krisztus küldetését. – *Jézus élete*, 82. o.

Jézus félretette királyi palástját, koronáját, s emberi léttel takarta el istenségét, hogy helyettes lehessen az emberiség számára, hogy ember voltában meghalva halálával elpusztíthassa, akié a halál hatalma. Istenként nem tehette ezt meg, de emberként eljőve már meg tudott halni. Halálával győzte le a halált. Krisztus azt adta halálra, akié a halál hatalma volt. Megnyitotta a sírt azok előtt, akik személyes üdvözítőjüknek ismerik el Őt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 925. o.

Május 4., vasárnap

Az Úr számára nem voltak ismeretlenek a Kain által táplált ellenérzések, de az volt a szándéka, hogy Kain gondolkozzon el, ismerje be bűnösségét, térjen meg, és induljon el az engedmesség útján. Semmi oka sem volt haragot táplálnia testvére és Isten ellen; áldozatának elutasításához viszont az Úr határozottan kifejezett akaratának semmibe vevése vezette. Isten így szólt angyala által ehhez a megátalkodott és fellázadt gyermekéhez: „Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik.” „Ha jól cselekszel” – vagyis ha nem a saját utadat járod, hanem hallgatsz Isten parancsaira, akkor a megölt áldozat vérével járulj hozzá, így fejezve ki hitedet a megígért Üdvözítőben, aki majd a megfelelő időben engesztelést szerez a bűnösnek, hogy el ne vesszen, hanem örök élete legyen. [...]

A helyzetet érthetően elmagyarázták Kainnak, csakhogy lázadó lelkülete felébredt, mikor magatartását kétségbe vonták, és nem engedték, hogy saját független törekvéseit kövesse, és ezért haragra gerjedt Isten és a testvére ellen. Dühös volt Istenre, hogy nem fogadta el egy bűnös ember terveit a mennyei elvárások helyett, és dühös volt a testvére, hogy nem értett vele egyet. – *Signs of the Times*, 1886. december 16.

Kain és Ábel áldozatából fontos leckét tanulhatunk meg. A végtelen igazság elvárásainak és a végtelen Isten törvénye előírásainak csak Krisztus engesztelőáldozata által lehet eleget tenni. A legdrágább áldozat, amit az ember bemutathat az Úrnak: törekvéseinek gyü-

mölcsei, testi és értelmi megvalósításai – de mindezek már a Teremtőjévé lettek. Az ember nem birtokol olyat, ami ne nyerne elfogadást. A lélek bűneire azonban nem szerezhetnek engesztelést anyagi javak és értelmi nagyság. Kain semmibe vette, hogy véráldozattal kell Isten elé járulnia. Napjainkban is sokan hasonló lelkületről tesznek bizonyosságot, mert nem akarják elhinni, hogy Jézus vére kiontatott áldozatként az emberiség bűneiért. És habár Kain eldöntötte, hogy nem tartja tiszteletben a menny parancsát, mégis önbizalommal mutatta be ajándékát. Áldozatára saját erőfeszítéseinek gyümölcszeként tekintett, vagyis mint olyanra, ami az övé, következésképpen amikor elhozta áldozatát, úgy érezte, hogy immár adósa lett a Teremtő... Tegyük fel a fontos kérdést: Mit tehetek annak érdekében, hogy elnyerjem Isten elfogadását, és ne az foglalkoztasson, miként szerezhetek önmagamnak még nagyobb elégtételt?

Ábel teljesen megbízott Krisztus engesztelőáldozatának érdemeiben. Őt ez a hit kötötte Istenhez. Nem volt teljes mértékben tiszta előtte az Üdvözítővel kapcsolatos ígéret, viszont az áldozatok megvilágították neki az ígéretekét. A tanulás és az igazságok elfogadásának ugyanolyan lehetőségeiben kapta Kain is, mint a testvére, Ábel. Isten nem ok nélkül fogadta el egyikük áldozatát, és utasította el a másikét. Ábel hitt és engedelmeskedett; Kain kételkedett és fellázadt. Az Úr nem részrehajló, de meg fogja jutalmazni az engedelmeseket és büntetéssel sújtani az engedetleneket. – *Signs of the Times*, 1879. február 6.

Május 5., hétfő

Az áldozati rendszer jelképei és előképei a próféciákkal együtt csak fátyollal eltakart, nem teljesen tiszta képet mutattak arról a kegyelemről és irgalomról, amit Krisztus eljövetele nyilatkoztatott ki a világnak. Mózesnek ki lettek nyilatkoztatva a Krisztusra mutató ceremóniák jelképei. Látta, hogy mi zárul majd le az Úr halálával, amikor a jelkép találkozik azzal, akit bemutatott. Megértette, hogy az ember csak Krisztus által képes megtartani az erkölcsi törvényt. A törvény áthágásával az ember behozta a világba a bűnt és a bűnnel együtt a halált. Ő lett engesztelő áldozat az ember bűnéért. Tökéletes jellemét kínálta fel az ember bűnösségéért cserébe. Az áldozatok és az ajándékok a Krisztus által bemutatott áldozatra mutattak. A megölt bárány annak a Báránynak volt az előképe, aki elveszi a világ bűneit.

A ceremoniális rendszer végének és Jézus küldetésének a törvény által kinyilatkoztatott megértése fényességgel ragyogta be Mózes arcát. A kőbe vésett törvény halált írt elő. Krisztus nélkül a törvénytelen ember a törvény átka alá kerül remény és megbocsátás nélkül. Önmagában a szertartásban nem volt semmi dicsőség, viszont a megígért Üdvözítő, tette dicsőségessé az erkölcsi törvényt, amit a szertartások és a rendelkezések nyilatkoztattak ki. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1902. április 22.

A megváltási terv teljes mértékben igazolja Isten igazságát és irgalmát, és így az örökkévalóságban nem fogja többé lázadás vagy szenvedés beszennyezni az Úr világegyetemét.

Az elbukott embernek ki lett nyilatkoztatva a végtelen áldozatra vonatkozó terv, amely biztosítja üdvösségét. Isten szeretett Fiának halálán kívül semmi sem szerezhethet engesztelést az ember bűnére, és Ádám csodálattal nézte, hogy Isten az ő jóságában ilyen megváltást ajánlott fel a bűnösnek. Az isteni szeretetnek köszönhetően reménysugár világította be az előtte hirtelen feltűnő, sötét jövőt. A jelképes áldozati rendszer megalapításával Krisztus halálát kellett örökre a bűnös ember elméjébe vésni, hogy így jobban megérthesse a bűn természetét, vétkének következményeit és az isteni áldozat érdemeit. Ha nem létezett volna bűn, az ember sosem ismerte volna meg a halált. Az ártatlan áldozatban, amit saját kezével kellett megölnie, immár megláthatta a bűn következményét: Isten Fiának halálát az emberért. Megláthatta az általa áthágott törvény változhatatlan jellegét, megvallhatta bűnét, és Isten Bárányának érdemeire hagyatkozhatott, „aki elveszi a világ bűneit”.

A bűnösök Krisztus általi megmentésére irányuló terv, amely ki lett nyilatkoztatva Ádámnak, Noénak, Ábrahámnak és a Krisztus születése előtti korszakokban élőknek, ugyanaz, mint napjainkban. A pátriárkák és a próféták, a vértanúk a feddhetetlen Ábeltől kezdve vágyva várták az eljövendő Megváltót, és a hitüket fejezték ki az áldozatok és az adományok által. Az állatáldozatok Isten Fiának szeplőtlen áldozatára, kereszthalálára mutattak. Viszont a kereszten az előkép találkozott magával a képpel, a jelkép vele, akire rámutatott, s így az előképek rendszere véget ért. – *The Bible Echo*, 1893. július 15.

Május 6., kedd

Jézus a helyettes áldozatunk. „Ímé, az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” Krisztus, a páskabárány feláldoztatott. A zsidó áldozati rendszerben minden egyes kifolyt vércsepp Isten Bárányára mutatott. Az árnyékszolgálat minden egyes ajándéka benne teljesedett be. A keresztnél találkozott a jelkép vele, akit jelképezett, és aki meghalt a kereszten. Jézus azért jött, hogy áldozata révén lehetővé tegye a bűn eltörlését, és kifizesse megváltásunk árát. Mindannyian áron vetettünk meg, és Krisztus felszólít arra: engedjük meg neki, hogy elvegye a bűneinket, és cserébe felkínálja feddhetetlenségét. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. július 19.

Jézus Krisztus lelkiismeretes, szorgalmas munkás volt. Soha egy emberre sem nehezedett akkora felelősség, mint rá. Soha senki nem viselt ilyen nehéz terhet: a világ fájdalmának és bűnének súlyát. Soha senki nem fáradozott olyan önemésztő buzgalommal az emberekért, mint Ő. De egészségesen élt. „A hibátlan és szeplőtlen” áldozati bárány (1Pt 1:19) fizikailag és lelkileg is jelképezte Őt. Testben és lélekben példázta, milyen életformát vár el Isten az egész emberiségtől, mely életforma csak a menny törvényei iránti engedelmisséggel valósítható meg. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51. o.

A zsidó nemzet születésével kezdődött a húsvét megünneplése. Egyiptomi fogságuk utolsó éjszakáján, amikor semmi jele sem volt a szabadulásnak, Isten megparancsolta, hogy készüljenek fel az azonnali utazásra. Figyelmeztette a fáraót, hogy az egyiptomiakat egy utolsó csapás fogja sújtani, és arra utasította a zsidókat, hogy gyűjtsék össze családjukat a lakhelyükön. Miután meghintették ajtófélfáikat a megölt bárány vérével, a bárányt sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel kellett megenniük. „És ilyen módon egyétek azt meg: Derekeitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt, mert az Úr páskája az” – mondta az Úr (2Móz 12:11). Éjfélkor az egyiptomiak minden elsőszülöttje meghalt. Ezután a fáraó üzenetet küldött Izraelnek: „Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül... és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, amint mondtatok.” (2Móz 12:31) A zsidók független nemzetként távoztak Egyiptomból. Az Úr megparancsolta, hogy évenként tartsák meg a húsvétot. „Mikor

pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartásotok? Akkor mondjátok: Páskaáldozat ez az Úrnak, aki elment az Izrael házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az egyiptombelieket.” (2Móz 12:26–27) Így szállt nemzedékről nemzedékre a csodálatos szabadulás története.

A húsvétot a kovásztalan kenyerek hétnapos ünnepe követte. Az ünnep második napján az évi termés első zsengejét, egy kéve árpát mutattak be az Úrnak. Az ünnep szertartásai Krisztus munkásságát jelképezték. Izrael Egyiptomból való szabadulása a megváltást példázta, ennek emléke volt a páskaünnep. A megölt bárány, a kovásztalan kenyér és az első zsenge is a Megváltót jelképezte. – *Jézus élete*, 76–77. o.

Május 7., szerda

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt 1:23) „Az Isten dicsőségének ismerete” látható „Jézus Krisztus arcán” (vö.: 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, nagyságának, fenségének visszatükrözője, „dicsőségének világotlata” (vö.: 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött el földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát, hogy legyen „VELÜNK az Isten”. Ezért jövendölték róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

Krisztus eljött, hogy közöttünk lakjon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szól: „Megismertettem ővelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tanácskönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtágadó szeretet törvénye az élet tör-

vénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világgosságban lakó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Isten Mózes által adott parancsot Izraelnek: „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígéret, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). – *Jézus élete*, 23–24. o.

Május 8., csütörtök

A világ Megváltója egyenlő volt Istennel. Tekintélye isteni tekintély volt. Kijelentette, hogy Ő egy az Atyával, és hogy sosem létezett elszakadva Atyjától. Az a tekintély, amely által szólt, és tett csodákat, kizárólag az övé volt, viszont mégis arról biztosít bennünket, hogy Ő és az Atya egyek. [...]

Törvényadói minőségében Jézus isteni tekintélyt gyakorolt. Parancsolatait és rendelkezéseit az örök Isten trónusa támogatta. A Fiúban az Atya lett kinyilatkoztatva: Krisztus az Atya jellemét mutatta be. Olyan tökéletesen kötődött Istenhez, oly mértékben övezte Őt az isteni fény, hogy aki látta a Fiút, látta az Atyát. Hangja Isten hangja volt. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1890. január 7.

Bárcsak mindenki úgy tekintsen az Üdvözítőre, amint van: Üdvözítőként. Hadd távolítsa el keze a dicsőségét elrejtő fátylat. Ez majd

magas és szent helyén láttatja meg Őt. Mit látunk ott? Megváltónkat, de nem csöndben és tétlenül: mennyei értelmes lényektől, keruboktól és szeráfoktól, tízezerszer tízezer angyaltól körülvéve.

A mennyei lényeket egyetlen gondolat köti le teljesen: Isten egyháza a romlott világban. Ezek a seregek mind a menny fejedelmének szolgálatában állnak, Isten Bárányát magasztalják, aki elveszi a világ bűneit. Krisztus vezetése alatt, megbízásából munkálkodnak, hogy mindenképpen üdvöztse a rátekintőket és benne hívőket. Ezek a roppant lények tovasietnek küldetésükkel, azt végezve el Krisztusért, amit Heródes és Pilátus tett ellene: összefognak, hogy fönntartsák Isten becsületét és dicsőségét. Szent egység fűzi össze őket, a cél nagy és fenséges egysége, hogy hirdessék a megfeszített és feltámadt Üdvözítő hatalmát és irgalmasságát, szeretetét és dicsőségét.

A menny seregeinek szolgálata mutatja, hogy Isten egyházának minek kellene lennie. Krisztus fáradozik értünk a mennyben, elküldve hírnökeit a föld minden részére, minden szenvedő támogatására, aki tőle vár segítséget, lelki életet és ismeretet.

Krisztus egyháza a földön él az elpártolt Isten törvényét lábbal tipró világ erkölcsi sötétségében. Megváltójuk azonban, aki tulajdon drága vérével fizette meg a válságdíjukat, mindenről gondoskodott, hogy gyülekezete átalakult testület legyen a világ világosságától megvilágítva, Immánuel dicsőségének birtokosa. Az Igazság Napjának fényes sugarai gyülekezetén átragyogva sorai közé fogják gyűjteni az összes elveszett, eltévelyedett juhot, aki hozzá jön, és nála talál menedéket. Ők majd békét, világosságot és örömet találnak benne, aki a békeesség és igazságosság mindörökre. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 967–967. o.

Május 9., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A páska ünnepe” című fejezet (273–279. o.).